

slaar, blive andet end et Knips i Luften, som Selskaberne kun har til Moro, men som de aldeles ikke retter sig efter, fordi der ikke kan gennemføres en effektiv Kontrol overfor dem? Da jeg ikke rigtig kan tro paa, at disse Lovbestemmelser vil gøre noget stærkt Indtryk paa Selskaberne — den hittidige Kritik har saa vist ikke gjort det —, vil jeg gerne henstille til den højtærede Minister at tage den af os fremsatte Tanke om en Statsanstalt op til alvorlig Overvejelse, saaledes at dette maaske kunde blive Udgangen i Stedet for den foreslaaede § 3.

Den højtærede Minister har været saa fordybet i Nedskæringsproblemet, at han slet ikke har haft Øje for Spørgsmaalet om Forbedring af Loven. Jeg tænker paa Forslaget fra den nuværende højtærede Indenrigsminister om at udvide Forsikringen til ogsaa at gælde for Færdsel til og fra Arbejdet. Det er jo ejendommeligt og ret karakteristisk, at Venstres Ordfører for et Øjeblik siden bebrejdede Socialminister Borgbjerg, at da han forelagde Forslaget, gik det kun ud paa at fordyre, men jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der var noget af Forslaget, der var arvet fra Forgængeren, fra det ærede Medlems egen Meningsfælde, den nuværende højtærede Indenrigsminister, og deriblandt dette. Der har været saa mange Urimeligheder med Hensyn til Afgørelser vedrørende Ulykkestilfælde sket under Færdsel til og fra Arbejdet, at man — ogsaa Indenrigsminister Kragh — har ment det retfærdigt, rimeligt og betimeligt at stille Forslag om, at Forsikringen ogsaa skulde omfatte dette. Samme højtærede Minister foreslog ogsaa, at Personer, der udøver borgerligt kommunalt Ombud, skulde omfattes af Loven. Der var ogsaa et Forslag fra daværende Socialminister Borgbjerg om at optage Fagsygdommene. Nu ved jeg godt, at det er en almindelig udbredt Mening, at Fagsygdommene er i stærk Tilbagegang paa Grund af den stigende Hygiejne omkring paa Arbejdspladserne og Værkstederne, og det er vel sagtens og forhaabentlig ogsaa rigtigt, men det er dog ikke aldeles afgjort, at vi er naaet fuldstændig til Vejs Ende, og i alt Fald var det dog vist heldigt at faa foretaget en Undersøgelse, der viste, om det var paakrævet at faa Fagsygdommene ind under Loven, thi i saa Fald burde de ogsaa ind derunder.

Det var tillige foreslaaet af Socialminister Borgbjerg, at ogsaa de i Fængslerne anbragte, der jo sættes i Arbejde for Staten, skulde omfattes af Loven. Forslaget var

ikke Udslag af særlig Forkærlighed for de Mennesker, som har sat sig selv udenfor Samfundets Rammer, men kun af Følelsen af en almindelig Menneskepligt ud fra den Tanke, at naar Samfundet modtager dem til Afsoning af en Straf og lader dem arbejde til Statens Fordel, saa maa Staten ogsaa yde dem Erstatning, hvis de kommer til Skade ved dette Arbejde. Heller ikke det Forslag ser jeg noget til. Jeg ser altsaa i hvert Fald i Øjeblikket slet ikke noget i det foreliggende Lovforslag, der betyder Fremskridt.

Jeg kunde ønske en Lempelse i Lovens § 13. Heri bestemmes det, at de af Raadet fastsatte Erstatninger ingen Sinde kan forhøjes eller nedsættes, medmindre det indenfor en Frist af en Maaned godtgøres for Raadet, at de Oplysninger, paa Grundlag af hvilke Raadet har truffet sin Afgørelse, hviler paa et mangelfuldt eller forkert Grundlag. Nu er dette at godtgøre noget saadant, altsaa at skaffe uomstødelige Beviser, næsten en umulig Opgave, i hvert Fald naar det skal gøres i Løbet af en Maaned. Man vil vistnok meget sjældent kunne faa en Læge til at udstede en Erklæring, der omstøder Indholdet af hans Paategning paa tidligere Erklæring, og hvis dette ikke lykkes, vil det ikke være godtgjort, at Grundlaget har været mangelfuldt eller forkert. Jeg kender et Tilfælde, i hvilket Sagen var blevet afgjort ved en Kendelse om 15 pCt. Invaliditetsgrad og følgelig en Erstatning af 1 800 Kr. Den tilskadekomne opholdt sig, da Afgørelsen blev truffet, paa en Kuranstalt, hvis Overlæge efter at have set Afgørelsen øjeblikkelig paa den tilskadekomnes Vegne gjorde Indsigelse imod den, idet Invaliditetsgraden efter hans Formening var sat for lavt. I hvert Fald skrev han til Arbejderforsikrings-Raadet, at Afgørelsen maatte anses for forhastet, da han endnu ikke kunde overskue de endelige Virkninger af Ulykkestilfældet. Jeg for mit Vedkommende skrev ligeledes inden Fristens Udløb til Arbejderforsikrings-Raadet og anmodede om, at Sagen maatte blive genoptaget, saaledes at Afgørelsen blev midlertidig i to Aar, hvilket Loven jo tillader. Det blev afslaaet, alle Henvendelser blev resultatløse. Senere indgik imidlertid Forsikringsselskabet paa frivilligt at betale, hvad Raadet bestemte, hvis Raadet vilde tage Sagen op til fornyet Undersøgelse. Raadet afgjorde derefter Sagen derhen, at den paagældendes Invaliditetsgrad var 50 pCt., og tilkendte ham en Erstatning paa 7 320 Kr. udover, hvad han havde faaet i Forvejen. Raadet afviste altsaa først Indsigelserne, idet det ikke var